

Никола Маџиров

НАША КУЋА ШАПУЋЕ

ГРАД ОНЕМЉУЈЕ

Невидљиви смо због крова
божје куће. Неприметни смо
као земљотрес који само размешта
уништено. Ово је време кад су
гнезда ластавица чвршћа
од стреха напуштених кућа,
кад још увек може
да се ослушне срце поклисара
кад звоно бије, кад град онемљује.

МИ НЕМАМО САН

Заборављене су све форме
за праштање без додира. Време се
поиграва с нама полеглим
међу траве на које нам је указало небо.
Мислимо о сутра хранећи лабудове
јучерашњим хлебом. У длановима
стискамо снег, са усана цури нам
вода која ће нахранити неколико поља
са житом. Поиздаље се чују
паљбе између две закаснеле муње.

Бесплатно гледамо како се киша
савршено понавља крадући
прах за собом. Ми немамо сан,
не припадамо нити једној ноћи
и нити једна свећа не може да продужи
наше сенке преко зидина ветра.

НЕЖАН ЦВЕТ

У привременом сталку
говорим о вечности.
Пред мојом кућом
дозвољено је привремено застајање и
привремено одлажење.
У једној далекој земљи
потписано је примирје, са условима.
Облаци се раздвајају накратко,
земљорадници се моле
за кише које престају.
Дрвеће размењује сенке
живописући јесен.
У цркви се прича
о љубави која ће нас надживети.
Пролеће носи ветар између перја
над којим подупиремо сањива лица.
Нежан је цвет тврдог бадема.

ИЗ ДНЕВНИКА ЈЕДНОГ ВОЈНИКА

Једва се сећам рата
и мелодије марша
коју понекад у себи враћам
стиснутих усана.
Знам да је падао снег
и дланови ми беху црвени
као пресечена лубеница
што стоји као доказ поврх тезге.
Као глатки путељак за инвалиде

брежуљак се благо спуштао
према граду.
И тога се сећам –
беше ноћ, а дрвеће
шумило је гласније
од непријатеља.

НАША КУЋА ШАПУЋЕ

Наш пас годинама
лаје на темеље.

Наша врата нико не додирује
због отворених прозора.

Наш сто нас одваја
преко пукотина препуних мрвица.

Наши су кревети спојени
као поцепана фотографија.

Наши пупци су
мора и памучна поља.

Наша љубав ишчезава
као траг ластике изнад глежња.

КО ЋЕ СПАСИТИ АНЂЕЛЕ

Војник бронзани
чекићем кује облаке
преко крста млазног авиона.
И метак бескрајно лута
кроз елементе ваздуха као
паметна бојева глава коју гони ветар.

Ко ће спасити анђеле,
мислио сам,

људско лице месечине,
понављао сам,
деца у љуљашкама одгуравана ветром,
размишљао сам.

Туђе је сажаљење ишло за мном
као месечина за забасалим дететом.

ПРЕ НЕГО ШТО СМО СЕ РОДИЛИ

Улице су биле асфалтиране
пре него што смо се родили и сва
сазвежђа су била формирана.
Лишће је трулило
до руба тротоара.
Сребро је црнело преко
коже радника.
Нечије кости су расле кроз
дужину сна.

Европа се уједињавала
пре него што смо се родили и коса
једне девојке спокојно
се ширила преко површине
мора.

ПОКРЕТНА МЕСТА

У туђој земљи
лупа се јаче ђоном.
Отварају се дланови
према унутрашњости груди,
проверава се ветар
удисањем нечије кривице.
Мисли неподвижено скитају
као гробови заборављених циркузаната.

С македонског превео *Душко Новаковић*